

kunnet lade sig gøre, skyldes det, at Vekselloven er affattet i Overensstemmelse med den paa den internationale Veksleretskonference i Genève i 1930 vedtagne ensartede Veksellov, som naturligt nok i nogen Grad er paavirket af fremmede Synspunkter.

Kapitel 1.

Fælles Bestemmelser.

Som nævnt i Indledningen foreslaas det i Udkastet at ophæve Negotiabiliteten for visse Gældsbreves Vedkommende, og der maa derfor i stort Omfang opstilles særskilte Regler for negotiable Gældsbreve — der i Udkastet kaldes „Omsætningsgældsbreve“ — og ikke-negotiable Gældsbreve, om hvilke Betegnelsen „simple Gældsbreve“ anvendes. Medens de for Omsætningsgældsbreve særlige Regler findes i Kapitel 2 og Bestemmelserne om simple Gældsbreve i Kapitel 3, indeholder Kapitel 1 nogle Regler, der er fælles for begge Arter af Gældsbreve.

Til § 1.

Udkastet indeholder ingen Definition af Ordet „Gældsbreve“, men henholder sig til det almindelige juridiske Begreb herom. En saadan Definition kan ikke anses for nødvendig, idet det i Almindelighed næppe vil volde Tvivl at afgøre, om et Dokument er et Gældsbreve. Som Gældsbreve bør man kun betegne en skriftlig Erklæring, der hjemler en i Hovedsagen ubetinget, ensidig Fordring paa et Pengebeløb. Udenfor Begrebet falder f. Eks. Livsforsikringspolicer, Konnossementer og Oplagsbeviser. Det vilde dernæst være vanskeligt i en Lovtekst at fastslaa, hvad der skal forstaas ved et Gældsbreve, paa en saadan Maade, at man kunde være sikker paa at opnaa det rigtige Resultat i de Tilfælde, hvor der rejses Tvivl om Lovens — direkte eller analogiske — Anvendelighed. Man har derfor fundet det rigtigst at overlade det til Domstolene at træffe Afgørelse i saadanne Tilfælde, der f. Eks. kan tænkes at kunne komme til at foreligge med Hensyn til fremtidige nye Arter af Dokumenter. Angaaende Spare-

kasse- og Bankbøger henvises til Bemærkningerne til Kapitel 4.

Naar en Person i Anledning af et Retsforhold mellem ham og en anden udsteder et Gældsbreve, kan han i Almindelighed ikke antages derved at have paataget sig en af dette Retsforhold uafhængig Pligt til at betale i Overensstemmelse med Gældsrevet, men han maa f. Eks. kunne gøre gældende, at han ikke har modtaget det Laan, som skulde tilbagebetales med det i Gældsrevet anførte Beløb.

Der kan dog — foruden hvor der foreligger en udtrykkelig Aftale — forekomme Tilfælde, hvor Skyldneren ifølge et Gældsbreve maa antages at have afskaaret sig fra at fremsætte Indsigelser vedrørende det til Grund for dets Udstedelse liggende Retsforhold. Hvis f. Eks. Parterne efter en Forhandling om hele deres Mellemværende er blevet enige paa alle Punkter undtagen med Hensyn til Størrelsen af Fordringshaverens endelige Krav og Skyldneren derefter uden at tage noget Forbehold sender Fordringshaveren et Gældsbreve lydende paa det af denne under Forhandlingen krævede Beløb, vil Skyldneren ikke senere kunne vægre sig ved at betale hele Gældsrevet Beløb under Anbringende af, at Fordringen i Virkeligheden udgør et mindre Beløb.

Den foreslaaede Regel stemmer med det ovenfor anførte og er formentlig overensstemmende med nugældende Ret. Kommissionen finder i og for sig Bestemmelsen uforuden, men da man fra finsk og svensk Side lægger Vægt paa den, har man ogsaa optaget den i det danske og norske Udkast. Efter Kommissionens Mening kan der tænkes Tilfælde, hvor Udstedelsen af Gældsbreve bør virke paa lignende Maade som Undladelse af Reklamation, saaledes at Skyldneren afskæres fra at fremsætte Indsigelser, som han burde have gjort gældende tidligere. For at gøre det klart, at Domstolene kan undtage saadanne Tilfælde fra Hovedreglen, har man i det danske Udkast tilføjet Ordene „eller følger af særlige Omstændigheder“, jfr. den norske Tekst „eller følge af forholdene“. Iøvrigt omfatter Ordene „medmindre andet er aftalt“ saa-